

Sygn. akt VII U 2347/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: Sędzia S.O. Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant: st. sekretarz sąd. Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy M. B. (1) i K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołań M. B. (1) i K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 lipca 2014 roku znak (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 2347/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lipca 2014 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, oraz art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1442, z późn. zm.) stwierdził, że M. B. (1) jako pracownik u płatnika składek Tartak (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 lutego 2014 roku (decyzja z 28 lipca 2014 roku - akta ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła M. B. (1) wnosząc o jej zmianę i objęcie ubezpieczeniem społecznym z tytułu zawartej umowy o pracę. W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała, iż faktycznie wykonywała pracę będąc zatrudniona u płatnika składek Tartak (...) (odwołanie – k. 5 – 9 akta sprawy).

Od decyzji z dnia 28 lipca 2014 roku odwołanie złożył również płatnik K. B., w którym nie zgodził się z zaskarżoną decyzją oraz wniósł o jej zmianę i objęcie M. B. (1) ubezpieczeniem społecznym z tytułu zawartej umowy o pracę (odwołanie – k. 30)

W odpowiedziach na powyższe odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedzi na odwołania – k. 13 – 16 a.s. oraz 31 – 34 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił co następuje :

M. B. (1) została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych na druku ZUS ZUA z datą powstania obowiązku ubezpieczeń od 1 lutego 2014 roku przez płatnika składek K. B. (...). Ubezpieczona M. B. (1) w okresie od 1 maja 2014 roku przebywa na zwolnieniu lekarskim (uzasadnienie decyzji z dnia 28 lipca 2014 roku – a. ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, biorąc pod uwagę krótki okres pomiędzy zgłoszeniem do ubezpieczeń społecznych, a wystąpieniem niezdolności do pracy, powziął wątpliwości co do rzeczywistego istnienia stosunku pracy. Mając powyższe na uwadze Zakład przeprowadził postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia, czy umowa o pracę zawarta pomiędzy M. B. (1), a K. B. była czynnością prawną, w wyniku której doszło do nawiązania stosunku pracy i wykonywania pracy w myśl przepisów kodeksu pracy, czy też była ona czynnością pozorną, zawartą wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, bez zamiaru wykonywania pracy mającej cechy świadczenia charakterystycznego dla stosunku pracy. W konsekwencji ustalenie czy M. B. (1) jest uprawniona i zarazem zobowiązana do podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lutego 2014 roku (uzasadnienie decyzji z dnia 28 lipca 2014 roku – a. ZUS).

Po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym organ rentowy uznał, iż okoliczności braku dowodów świadczenia pracy przez M. B. (1) na rzecz płatnika K. B., krótki okres zatrudnienia przed dniem powstania niezdolności do pracy oraz brak posiadania innego tytułu rodzącego obowiązek ubezpieczeń społecznych świadczą o pozornym charakterze umowy o pracę (uzasadnienie decyzji z dnia 28 lipca 2014 roku – a. ZUS).

W tym stanie rzeczy wydana została zaskarżona decyzja z dnia 28 lipca 2014 roku.

W celu dokonania niezbędnych ustaleń Sąd dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach ZUS oraz dowody osobowe w postaci zeznań skarżących K. B. (protokół – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s.), M. B. (1) (protokół – k. 80 v. – 82 a.s. oraz 140 – 141 a.s.), oraz zeznań świadków: J. B. (protokół – k. 82 v. – 83 v. a.s.), P. A. (protokół – k. 137 v. – 138 v. a.s.), M. B. (2) (protokół – k. 138 v. – 139 v. a.s.) i M. K. (protokół – k. 139 v. – 140 a.s.).

K. B. prowadzi działalność gospodarczą od 1982 roku polegającą na przecieraniu drzewa, produkcji stolarki budowlanej, opakowań, palet oraz klejonki. Obecnie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej płatnik zatrudniona dwóch pracowników fizycznych na podstawie umowy o pracę w wymiarze ¼ etatu z wynagrodzeniem 437 zł oraz trzy osoby na podstawie umowy o dzieło za wynagrodzeniem około 300 zł. W 2014 roku, za wyjątkiem wnioskodawczyni, nie zatrudniał nikogo w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania wnioskodawcy K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania świadka J. B. 82 v. – 83 v. a.s.).

K. B. w ramach prowadzonej działalności zajmuje się kierowaniem zakładu, zbieraniem kontaktów i zamówień, wykonuje rozliczenia oraz pomaga w pracy zatrudnionym pracownikom (zeznania wnioskodawcy K. B. – k. 79 – 80 v. a.s.).

Płatnik K. B. od 1 lutego 2014 roku zatrudnił M. B. (1) na podstawie umowy o pracę na czas określony do 31 stycznia 2015 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalista do spraw sprzedaży za wynagrodzeniem 3 500 zł. miesięcznie. Z treści zawartej umowy wynika, iż M. B. (1) miała wykonywać swoje obowiązki na terenie L. i okolic (umowa o pracę z dnia 30 stycznia 2014 roku – a. ZUS).

Do zatrudnienia doszło w ten sposób, że ubezpieczona zadzwoniła do płatnika K. B. w grudniu 2013 roku, oraz poinformowała że jest zainteresowana pracą u skarżącego (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s. oraz 140 – 141 a.s., zeznania świadka M. B. (2) – k. 138 v. – 139 v. a.s.).

M. B. (1) przed zatrudnieniem u płatnika K. B. przez 10 lat była zatrudniona w Komendzie (...) jako sekretarka. Następnie w 2007 roku założyła własną działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu sklepów spożywczych oraz alkoholowych. Skarżąca w 2011 roku zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej, z uwagi na jej nierentowność. Do momentu zatrudnienia przez K. B. wnioskodawczyni była zarejestrowana jako bezrobotna (zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s. oraz 140 – 141 a.s.).

Ubezpieczona poznała płatnika w ten sposób, że w 2007 roku kupiła od niego więźbę dachową na potrzeby budowy własnego domu, a następnie polecała płatnika wśród swoich znajomych (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s.).

oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s oraz 140 – 141 a.s., zeznania świadka J. B. – k. 82 v. – 83 v. a.s., zeznania świadka M. B. (2) – k. 138 v. – 139 v. a.s.).

Z treści zakresu obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności pracownika z dnia 30 listopada 2014 roku wynika, iż do zadań ubezpieczonej należało prowadzenie rozmów handlowych z potencjalnymi odbiorcami, mające na celu nawiązanie kontaktów handlowych, podejmowanie działań, mających na celu pozyskiwanie nowych klientów oraz umacnianie pozycji u już pozyskanych klientów, dobieranie narzędzi marketingowych w odniesieniu do określonego towaru oraz segmentu rynku, analizowanie rynku pod względem oczekiwań i potrzeb klientów, wykorzystywanie różnych form marketingowych, określanie segmentu rynku dla określonego towaru lub usługi, miesięczne raportowanie wykonanych zadań (zakres obowiązków – a. ZUS).

Faktycznie praca M. B. (1) polegała na dojeżdżaniu do klientów, składów budowlanych oraz firm prywatnych. Organizacyjnie wyglądało to tak, że ubezpieczona wcześniej umawiała się telefonicznie na spotkania i po ustaleniu terminu jechała na spotkanie. Zdarzało się również tak, że przyjeżdżała do potencjalnych klientów bez zapowiedzenia (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s oraz 140 – 141 a.s., zeznania świadka P. A. – k. 137 v. – 138 v. a.s., zeznania świadka M. B. (2) – k. 138 v. – 139 v. a.s., zeznania świadka M. K. – k. 139 v. – 140 a.s.).

Siedziba pracodawcy mieści się w miejscowości D., która od L. oddalana jest w odległości około 120 kilometrów. Ubezpieczona kontaktowała się z pracodawcą 2-3 razy w miesiącu. Wnioskodawczyni podpisywała listę obecności u siebie w domu i przekazywała K. B.. Ponadto M. B. (1) sporządzała orientacyjne raporty celem wykazania odbytych kontaktów handlowych. W złożonym do akt sprawy raporcie za miesiąc kwiecień 2014 roku wynika, iż w okresie od 1 kwietnia do 9 kwietnia skarżąca miała odbyć dziewięć spotkań z potencjalnymi klientami. W raporcie tym brak jest podpisów osób z którymi miały być prowadzone rozmowy oraz nie została zamieszczona informacja w jakich godzinach się odbywały (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s oraz 140 – 141 a.s., raport – k. 125 a.s.).

Skarżąca nie prowadziła działalności reklamowej firmy pracodawcy za pośrednictwem Internetu oraz nie posiadała żadnych ulotek, które mogłaby zostawiać u potencjalnych klientów (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s oraz 140 – 141 a.s.).

W okresie zatrudnienia M. B. (1) przez K. B. nie doszło do realizacji żadnego zamówienia w wyniku działalności ubezpieczonej (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s oraz 140 – 141 a.s.).

Skarżący K. B. wypłacił wynagrodzenie wnioskodawczyni za okres od 1 lutego 2014 roku do końca czerwca 2014 roku, od którego opłacił składki na ubezpieczenia społeczne. M. B. (1) w okresie od 1 maja 2014 roku przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim związanym z ciążą, zaś po 31 stycznia 2015 roku umowa o pracę nie została z ubezpieczoną przedłużona. Płatnik K. B. nie zatrudnił nikogo na miejsce wnioskodawczyni po 31 stycznia 2015 roku (zeznania skarżącego K. B. – k. 79 – 80 v. a.s. oraz 141 a.s., zeznania skarżącej M. B. (1) – k. 80 v. – 82 a.s oraz 140 – 141 a.s., zeznania świadka M. B. (2) – k. 138 v. – 139 v. a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Odnośnie umowy o pracę z 1 lutego 2014 roku, Sąd mając na uwadze przeprowadzone postępowanie dowodowe, nie dał wiary temu dokumentowi w zakresie wskazanego w nim stosunku pracy.

Nadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wyjaśnienia i zeznania K. B. i M. B. (1) oraz powołanych świadków J. B. (żona skarżącego), P. A. (brat skarżącej), M. B. (2) (mąż skarżącej) i M. K., którym dał wiarę w całości. Ich zeznania

są logiczne, wzajemnie się uzupełniają oraz korelują z treścią dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach organu rentowego. Nadto organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które poddawałby w wątpliwość zeznania świadków. Również Sąd nie stwierdził podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie dokonanych ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołania M. B. (1) oraz K. B. nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11, art. 12 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz. 121 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne będące pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Stosownie do treści art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.

Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym dotyczy więc wyłącznie pracowników faktycznie wykonujących zatrudnienie w ramach ważnego stosunku pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność jest wadą oświadczenia woli polegającą na świadomej, a przy tym ujawnionej wobec adresata i przez niego aprobowanej niezgodności pomiędzy treścią złożonego oświadczenia woli, dostępną dla innych uczestników obrotu, a rzeczywistą wolą osoby składającej to oświadczenie.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem pozorność umowy wzajemnej w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. występuje wówczas, gdy strony umowy składając oświadczenia woli nie zamierzają osiągnąć skutków, jakie prawo wiąże z wykonywaniem tej umowy. W odniesieniu do umowy o pracę oświadczenia te zawierają określone w art. 22 k.p. elementy umowy o pracę, tj. zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy i zobowiązanie pracodawcy do wypłacania wynagrodzenia, natomiast ich pozorność polega na tym, że strony nie zamierzają osiągnąć skutków wynikających z umowy o pracę. Przy ich składaniu obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba figurująca jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 roku, sygn. II UK 321/04).

W wyroku z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie II UK 321/04 (opubl. OSNAP 2006 r., Nr 11-12, poz. 190) Sąd Najwyższy wskazał, że „umowę o pracę uważa się za zawartą dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.), jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy” (podobnie wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku w sprawie II UK 20/11 LEX nr 885004). Przy czym pozorność umowy o pracę (art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) ma miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (wyrok SN z dnia 5 października 2006 r. sygn. akt I UK 120/06 opubl. OSNP 2007/19-20/294, wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 r. sygn. akt I UK 43/09 LEX nr 529772). „Podleganie ubezpieczeniu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę (wyrok SN z dnia 19 października 2007 r. sygn. akt II UK 56/07, LEX nr 376433).

Organ rentowy, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego może zakwestionować złożone dokumenty, jeżeli strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2010 roku w sprawie II UK 149/09, LEX nr 577848). Zawarcie umowy o pracę dla pozorów nie może bowiem rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do objęcia takiej osoby ubezpieczeniem społecznym pracowników.

Istota sporu, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz odwołań, sprowadzała się do oceny czy zawarta między ubezpieczoną a płatnikiem umowa o pracę, kreująca stosunek pracy od dnia 1 lutego 2014 roku, miały charakter pozorny w rozumieniu art. 83 § 1 k.c.

W ustalonym stanie faktycznym sprawy wskazane cechy pozorności umowy o pracę, wbrew stanowisku organu rentowego wyrażonym w zaskarżonej decyzji, się nie ziściły. Ubezpieczona bowiem świadczyła pracę w okresie od dnia 1 lutego 2014 roku do maja 2014 roku na rzecz płatnika, a pracodawca z tej pracy korzystał i wypłacał za nią wynagrodzenie. Niemniej ocena ta nie może prowadzić do uznania żądania odwołania za zasługujące na uwzględnienie.

Należy bowiem mieć na uwadze, że pozorność ma miejsce nie tylko wtedy kiedy praca nie jest świadczona, a także wówczas, gdy jest świadczona, ale na innej podstawie niż umowa o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, sygn. I UK 43/09). W każdym przypadku, jak wskazuje się w orzecznictwie, decydujące znaczenie mają treść umowy i okoliczności faktyczne jej wykonywania, w kontekście art. 22 k.p., który zawiera legalną definicję stosunku pracy, wskazuje na jego cechy, określa jego treść, podmioty oraz zobowiązania wzajemne stron. Konstytutywne cechy stosunku pracy odróżniające go od innych stosunków prawnych to dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia. Wymienione elementy powinny wystąpić łącznie by doszło do zawarcia stosunku prawnego, o którym mowa w art. 22 k.p. Dlatego też o charakterze umowy o świadczenie pracy nie może przesądzić tylko jeden jej element, ale całokształt okoliczności faktycznych. W przypadku ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy (np. brak podporządkowania), nie jest możliwa jego kwalifikacja do stosunku pracy. W ustalonym stanie faktycznym sprawy istotnego znaczenia nabiera okoliczność podporządkowania i kontroli pracy ubezpieczonej przez płatnika składek w czasie jej świadczenia, bowiem jak wskazuje się w orzecznictwie, podporządkowanie jest jedną z najistotniejszych cech stosunku pracy, a jej brak jest wystarczający do uznania, że wykonywana praca nie jest świadczona w ramach stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, sygn. I UK 43/09).

Z poczynionych ustaleń wynika, że pracodawca nie kontrolował pracy ubezpieczonej w stopniu typowym dla stosunku pracy. Jak bowiem ustalono, M. B. (1) swoje obowiązki miała wykonywać na terenie L. i okolic tj. w odległości około 120 kilometrów od siedziby pracodawcy, zaś kontakt między pracodawcą a pracownikiem ograniczony był jedynie do 2 – 3 razy w miesiącu. K. B. nie wskazywał ubezpieczonej konkretnych potencjalnych klientów, z którymi miałaby nawiązać kontakty. Nie potrafił również wskazać tych, z którymi wnioskodawczyni rzeczywiście nawiązała kontakt („nie potrafię podać żadnego konkretnego kontrahenta, którego zdobyła wnioskodawczyni ani żadnego konkretnego zamówienia, które zdobyła” – zeznania skarżącego K. B. – k. 80 a.s.).

Ponadto płatnik nie wskazał, w jaki sposób M. B. (1) pozyskiwała potencjalnych klientów. K. B. nie był również zorientowany w jaki sposób wnioskodawczyni docierała na umówione z klientami spotkania. Z zeznań K. B. wprost wynika, iż nie posiadał on wiedzy czy ubezpieczona na spotkania udawała się „na piechotę, samochodem czy środkami komunikacji miejskiej”. W ocenie Sądu posiadanie takich informacji, na podstawie których istnieje możliwość weryfikacji wydajności pracy zatrudnianej osoby, powinno mieć zasadnicze znaczenie dla pracodawcy, zaś okoliczność braku zainteresowania płatnika w tym obszarze wpływa na ocenę braku podporządkowania i kontroli pracy ubezpieczonej przez K. B..

Jak wynika z zeznań K. B. wnioskodawczyni pracować miała w godzinach od 8 do 16. Niemniej jednak z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie można wywieść, iż tak się rzeczywiście działo. Płatnik i ubezpieczona kontaktowali się ze sobą sporadycznie 2 – 3 razy w miesiącu, ubezpieczona podpisywała listę obecności u siebie w domu, nie prowadziła kart pracy zaś ze złożonego do akt raportu miesięcznego za miesiąc kwiecień nie wynika w jakich godzinach wskazane w nim kontakty z klientami się odbywały.

Również z zeznań świadka J. B., która w prowadzonej przez K. B. działalności gospodarczej odpowiedzialna była za „obsługę kadrowo-finansową” wynika, iż fakt świadczenia pracy przez M. B. (1) nie był rzeczywiście weryfikowany

– „jak mogła dokumentować codziennie swoją pracę skoro była w L., a zakład jest w D. ponad 100 km” (zeznania świadka J. B. – k. 83 a.s.). Ponadto z zeznań świadka P. A. wynika, iż ubezpieczona sama wskazywała, iż ma dużo swobody w związku z zatrudnieniem przez K. B. (zeznania świadka P. A. – k. 138 a.s.).

Wreszcie z zeznań K. B. nie można również wywieść, iż on sam miał rzeczywistą wiedzę na temat czasu pracy ubezpieczonej i wykonywanych przez nią obowiązków. Płatnik kilkakrotnie wskazywał natomiast, iż posiadał zaufanie do ubezpieczonej. W ocenie Sądu stosunek wzajemnego zaufania między pracodawcą i pracownikiem nie może wyłączać podstawowego elementu konstrukcyjnego stosunku pracy w postaci podporządkowania, egzekwowanego przez pracodawcę realną kontrolą pracy świadczonej przez pracownika. Taka relacja i jej konsekwencje w postaci braku kontroli pracy w istocie prowadzą do niemożności uznania łączącego strony stosunku prawnego za stosunek pracy.

Podsumowując należy wskazać, że łącząca K. B. oraz M. B. (1) umowa nie spowodowała nawiązania stosunku pracy w ramach umowy o pracę. Ubezpieczona nie była rzeczywiście podporządkowana płatnikowi, a przez to, wbrew twierdzeniom skarżących, M. B. (1) nie miała faktycznie określonego czasu pracy. Jej praca nie była również określona zadaniowo, nie miała bowiem wyznaczonego kręgu podmiotów, których miała poinformować o ofercie pracodawcy. Nie była także w żaden sposób kontrolowana przez pracodawcę. Nie można bowiem przyjąć, iż charakter kontrolny miały listy obecności podpisywane przez ubezpieczoną w domu lub raport miesięczny, z którego nie wynika w jakich godzinach odbywały się spotkania oraz w którym brak jest podpisów osób z którymi miały być prowadzone rozmowy handlowe.

Dla oceny całokształtu stosunku pracy nie bez znaczenia jest również fakt, iż w okresie zatrudnienia M. B. (1) przez K. B. nie doszło do realizacji żadnego zamówienia w wyniku działalności ubezpieczonej.

Ustalenie, że umowa o pracę z dnia 1 lutego 2014 roku, zawarta pomiędzy M. B. (1) a K. B., miała charakter pozorny, pociąga za sobą jej nieważność. Jednocześnie wskazana umowa jako pozorna, nie stanowi tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, wobec czego zaskarżoną decyzję stwierdzającą, że M. B. (1) jako pracownik u płatnika składek(...)K. B. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 lutego 2014 roku, należało uznać za zasadną.

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.